

Yemen Cumhuriyeti Anayasa Tasarısının Tenkidi
ve Allah'ın Kitâbı ile
Rasulü (s.)'in Sünneti'nden Alınmış
İslâmî Anayasa Tasarısı Metni

حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir

H. 1424
M. 2003

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

وَأَنْ أَحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللّٰهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللّٰهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللّٰهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ (49) أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللّٰهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ [المائدة: 49-50]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Allah'ın indirdikleri ile hükmet / yönet. Onların arzularına uyma. Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmalarından sakın. Eğer yüz çevirirlerse, bil ki Allah, ancak günahlarının bir kısmını onların başına bela etmek ister. İnsanların birçoğu da zaten yoldan çıkmışlardır. Yoksa onlar cahiliyye (İslâm dışı) yönetim mi istiyorlar? İyi anlayan bir toplum için, hükmü Allah'tan daha güzel kim vardır? [Maide: 49-50]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu Eleştirinin Ele Alınması Hakkında

Allah Subhânehu ve Te'alâ şöyle buyurmaktadır.

Hayır! Rabbine فلا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا yemin olsun ki onlar aralarında çıkan ihtilaflarda (anlaşmazlıklarda) Seni hâkem tâyin edip sonra da verdiği hükme içlerin hiçbir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça îman etmiş olmazlar. ^[Nisa 65]

Allah'ın Şeriatı ile hükmedilmesi, onunla muhakeme olunması, Muhammed ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] e indirilenleri ve onunla mutlak olarak kararlaştırılanı inkâr edenlerin kâfir olması muhakkak ki dinin zaruretlerinden olduğu bilinen bir iştir. Nitekim onunla amel etmeyen âsîdir, fâsıktır, zâlimdir. Bu, Allah ^[Subhânehu ve Te'alâ] nın Kitâbı'nda şöyle beyan edilmiştir:

Her kim Allah'ın indirdikleri ile hükmetmezse, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir! ^[el-Mâide 44]

Bu âyet, Allah'ın Şeriatını inkâr ve red edenler hakkındadır.

Her kim Allah'ın indirdikleri ile hükmetmezse, işte onlar zâlimlerin ta kendileridir! ^[el-Mâide 45]

Her kim Allah'ın indirdikleri ile hükmetmezse, işte onlar fâsıkların ta kendileridir! ^[el-Mâide 47]

Bu ikisi de Allah'ın hükmünü ikrâr ettiği halde onunla amel etmeyenler hakkındadır.

Müslümanlar, Rasulullah ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] in Medine-i Munevvera'da ilk İslâmî Devleti kurduğu günden beri, İslam'ın hükmü dışında bir hükmü ve İslâmî Devlet olan **Hilâfet Devleti** dışında bir devleti kabul etmemişlerdir. Sonra Hulefâ-i Râşidîn ^[Râşid Halifeler] ve onların ardından gelen Halifeler döneminde de böylece devam etmiştir. Geçen asrın başlarında Hilâfet Devleti'nin yıkılmasıyla bu dönem sona erdi, uşakların ve hâinlerin yardımıyla sömürgeci kâfirler yerleştiler.

Bundan sonra sömürgeci kâfirler müslümanların beldelerini, bâzen ordularıyla, bâzen de nüfuzlarıyla ve en önemlisi Müslümanlar arasında kültürlerini ve hadaratlarını yaymalarıyla işgal ettiler ve Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen bir "uşak yöneticiler" tabakası ve Allah'ın razı olmadıklarıyla fetvâ veren bir "sultanların şeyhleri" ^[otorite yanlısı âlimler] tabakası oluşturmayı hedeflediler. Böylece bir saptırma ve cahilleştirme politikası oluştu. O kadar ki, "Laiklik" adı altında Dini hayattan koparma gibi ve "Demokrasi" adı altında Allah ^[Subhânehu ve Te'alâ] yı dışlayarak beşerin kendi kanunlarını yasalastırması gibi ve benzeri küfür mefhumları varlık gösterdi. Bâzen yöneticilerin hareketleri, zorbalıkları ve Batı'ya bağlılıkları ile bâzen de sultanların şeyhlerinin insanlardan dinlerini gizleyerek verdikleri bâtil fetvâları ile Müslümanların beldelerine sızılan gedik açılmış oldu. O kadar ki küfür nizamları ve hükümleri, Müslümanların beldelerinde açıkça ilan edilir oldu!

Müslümanlar, üzerlerine tatbik edilen hükümler bakımından üç kesime ayrıldılar:

Birinci kesim onlardır ki; işlerinin irşâd olmasında Allah ^[Subhânehu ve Te'alâ] kendilerine hidâyet etti. Onlar Allah ve Rasulü'nü sevdiler, Allah ve Rasulü de onları sevdi. Allah'ın indirdiklerinin dışında olan yönetim nizamlarını yıkmak ve **Râşidi Hilâfet Devleti**'ni ikame ederek İslam'ın yönetimini yeryüzüne geri getirmek üzere çalışmada gecelerini gündüzlerine kattılar. Kâfirlerden ve uşaklarından gördükleri işkencelere ve zulümlere karşı kuvvetli kaldılar. Allah ^[Subhânehu ve Te'alâ] onları muzaffer kılıncaya ve her iki yurttan, dünya ve Ahiret yurdunda onları feyizlendirinceye kadar hak üzere sebât ederler ve muhalefet edenler onlara zarar veremezler. Allah'ın nusretinin, vereceği zaferin yakınlığını müjdeleyerek adımlarının sür'atlendirirler. Etraflarındaki âlametleri gördüklerinde cehdlerini, ciddiyetlerini,

çalışmalarını ve hazırlıklarını fazlaştırdılar. Allah'ın nimet ve fazlı ile müjdelerler: **مُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ** **Mü'minleri müjdele!**

İkinci kesim ise; Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla yönettiklerinin farkında olanlardır. Allah'ın hükümlerinin tatbikinin farz olduğunu bildikleri halde, bunun gerçekleşmesinin zor olduğunu, Hilâfet'in iadesi ve Allah'ın Şeriatinin hakim kılınması işinin nefislerine ağır geldiğini, bunu yapmak için güç yetirilmez bir çaba gerektiğini, kendilerinin ise bunu başaramayacağını, bu işin ancak irade ve kuvvet sahiplerinin işi olduğunu söylemektedirler. Böylece zaafa düşmekte ve yerlerine çakılarak tembelliği seçmektedirler. Ahirete karşılık dünya hayatını tercih etmekte, günahkârlık ve hüsrana kabullenmekte ve reddedip değiştirilmesi için çalışacaklarına küfür nizamları altında zelil ve aşağılık bir yaşantıya râzı olmaktadırlar.

Üçüncü kesim ise; aynı şeyi idrak ettikleri halde kibirlenen, bile bile inatlaşan ve sonra da sapıtanlardır. Kendilerinden öncekiler gibi, tatbik edilen hükümlerin Allah'ın indirdiklerinin dışında olduğunu kabullenmemişlerdir. Değiştirilmesi için kılımları dahi kıpırdatmamakta, bünyesindeki zelil ve aşağılık yaşantıdan razı olmaktadırlar. Üstelik tatbik edilen hükümlerin İslam'ın hükümleri olduğunu, gölgesinde yaşadıkları devletin İslâmî bir devlet olduğunu, daha da beteri yöneticilerinin Âdil ve Râşid bir Halife olduğunu söylemektedirler! Böylelikle günahlarına günah, hüsrana hüsran ve sapıklıklarına sapıklık kattılar! Körleştiler ve sağırлаştılar! İşte bu, apaçık bir hüsrandır.

Hizb-ut Tahrir / Yemen Vilâyeti, M. 27.04.2003'te ^[“Milletvekili Seçimlerine Katılmamın Şer'i Hükümü” başlıklı] Yemen'deki seçimlere ilişkin bir beyanname yayınladı. Bu beyanname, seçimlere aday olarak katılacak olan kimsenin seçim programında açıkça, Yemen'in İslam'ı kâmilene tatbik etmesi için Yemen Devleti'ni ve İslâmî anayasayı benimsemesi için de mevcut nizamı muhasebe etmek üzere aday olacağını, ayrıca parlamentoyu teşri' (yasama) veya tek olan Allah'tan kaynaklanmayan kanunlar için değil aksine İslam'a davet etmek ve mevcut nizamı muhasebe etmek üzere bir minber addedeceğini, yine İslam ile hükmetmeyen mevcut yönetim nizamına dayanan bu yönetime güvenmeyeceğini ve onu benimsemeyeceğini açıkça ilan etmesi gerektiğini ortaya koymuştu. Kezâ beyanname, seçimin vekâlet olduğu, insanların vekâletlerini programlarını zikrettiklerimizi açıkça belirten kimselerden başkasına veremeyecekleri, bu zikredilenleri esas almayan milletvekillerinden herhangi birini seçmelerinin şüphesiz haram olduğu vurgulanmıştı.

Bunun üzerine üzerine, Yüksek Mahkeme üyesi Kadı Humud el-Hetar kanalı ile cumhurbaşkanlığı bürosunda, Afganistan'dan gelen ziyaretçilerle beraber Diyalog Komitesi başkanı ve Yemen İnsan Hakları Örgütü başkanı ve Hizb'in Yemen'deki sorumluları ile karşı karşıya gelmek, söz konusu beyanda geçenlere itiraz etmek ve “Yemen'in İslâmî bir devlet, anayasasının İslâmî bir anayasa ve yöneticisinin de İslam ile yöneten bir yönetici olduğunu” söylemek üzere büro, Hizbin Yemen'deki sorumlularıyla buluşmayı talep etti.

Buluşma 21.05.2003'te gerçekleşti ve ilk oturum yaklaşık 2 saat sürdü. Bu oturum esnasında Kadı Humud el-Hetar, Yemen anayasasının bir nüshasını Hizb'in sorumlusuna bunun İslâmî bir anayasa olduğunu söyleyerek verdi ve konu üzerinde tartışmanın tamamlanması için başka bir oturumun yapılmasında ittifak ettiler. Ancak bilhassa Hizbin sorumlusu, bu anayasanın İslâmî bir anayasa olmadığını, bu devletin şer'i hükümlere göre İslâmî bir devlet olmadığını ve yöneticisinin de İslam ile yönetmediğini Yemen halkının da anlaması için, ikinci oturumdaki tartışmanın güvenli bir şekilde medya cihazlarında yayınlanmasında veya yayınlanmak üzere kaydedilmesinde ısrar edince, kadı ikinci oturumu iptal etti.

Kezâ olaylar böylece gelişti. Biz de bir kitapçıkla, bu anayasasının bozukluğunu açıklamamız, mevcut Yemen Anayasası'nın İslâmî bir anayasa olmadığını tespit etmemiz ve bozukluğunu ortaya koyduktan sonra yine aynı kitapçığa Allah'ın Kitâbı ve Rasülü ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem], in Sünneti ile bunların irşâd ettiklerinden alınmış İslâmî bir anayasa tasarısı koymamız gerektiğini ve bu kitapçığı da Yemen halkına, Yemen'in yetkili kimselerine, kadılarına, düşünürlerine ve aydınlarına ulaştırmamız gerektiğini gördük. Tâ ki hak onlara açıklansın, ve ona tâbi olsunlar ki insanları Allah'ın Şeriatı etrafında toplayacak, anayasası halis İslâmî anayasa ve yöneticisi de tüm şaibelerden arınmış İslâmî yönetici olacak Râşidî Hilâfet Devleti'ni kurarak yeryüzüne Allah'ın Hükümünü geri getirmek üzere bizimle birlikte çalışsınlar. Tâ ki yeryüzünde İslâmî Hayatı yeniden başlatmak üzere bizimle birlikte çalışmayan Yemen'deki kardeşlerimiz için muhtaç olunan hiçbir delil kalmasın ve mazeret olacak hiçbir özür bulunmasın. Tâ ki

لَيْهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنِ بَيِّنَةٍ وَبَحِيٍّ مَنْ حَيٍّ عَنِ بَيِّنَةٍ **Helâk olan beyyinât (apaçık deliller) ile helâk olsun ve yaşayan da beyyinât ile yaşasın.** ^[Enfâl 41]

Allah Subhânehu'dan bu Ümmete vereceği nusreti (zaferi) çabuklaştırmasını, Fazlıyla ve Cömertliğiyle Allah'ın arzuladığı şekilde “insanlar için çıkarılmış en hayırlı Ümmet” haline geri döndürerek ona ikramda bulunmasını niyâz ediyoruz.

Yemen Cumhuriyeti Anayasası'nın Eleştirisi

Allah'a Hamd olsun. O Rahman'dır ve Rahîmdir. Dîn Günü'nün sahibidir. Salat ve Selâm Kerîm Nebîmizin üzerine, Allah'ın salâtı ve selâmı da O'nun, Ehlinin ve Ashâbının hepsinin üzerine olsun. Çokça teslimiyetle selâm ettikten sonra;

Yemen Cumhuriyeti Anayasası'nın İslâmî bir anayasa veya ğayri-İslâmî bir anayasa olup olmadığı hakkındaki görüşümüzü açıklamadan önce, bir devlet ne zaman İslâmî bir devlet ve bir anayasa ne zaman bir anayasa olur açıklaması ile başlamak istiyoruz. Ta ki Yemen'deki bu anayasanın tatbik edilmesi halinde, Yemen'i İslâmî bir devlet mi kılıyor yoksa Batılı Kapitalist Demokrasi şekli üzerine kurulu bir devlet mi kılıyor, bunu idrak edelim.

Muhakkak ki bir devlet İslâmî Akîde üzerine kurulu olmadıkça, anayasası ve bütün kanunları bu temele dayanmadıkça İslâmî bir devlet olmaz. Yani bu devletin varlığını oluşturan tüm unsurların bu Akîde üzerine bina edilmesi gerekir. Anayasada, İslâmî Akîdenin bu anayasanın esasını oluşturduğuna dair bir ifadenin bulunması, o devlete İslâmî bir devlet olarak itibar edilmesi için tek başına yeterli olmaz. Bilakis bu esasın, devletteki bütün her şeyde ve hiçbir istisna olmaksızın işlerinden her bir işte temsiline somut olarak varolması gerekir.

Yukarıdaki sözüme ilaveten; Demokrasi mefhumu gibi beşere yasama hakkı veren herhangi bir mefhumun devlet tarafından benimsenmesi caiz değildir. Çünkü demokrasi İslam'dan değildir. Bilakis Küfür nizamındandır. Demokrasi beşere yasama hakkı vermektedir. Demokraside insanlar, diledikleri kanunu koyarlar ve dilediklerini de reddederler. İslamda ise teşriî (yasama) yalnızca Allah'a aittir:

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ **Hüküm ancak Allah'a aittir.** [Yûsuf 40]

وَأَنْ أَحْكَمَ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ **Onların aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet ve onların arzularına tâbi olma!** [el-Mâide 49]

Benzer şekilde yasama hakkını beşere vermek, Allah korusun, onları küfre götürür. Şüphesiz Allah Subhânehu onlara tâbi olmayı, onlara ibâdet etmek olarak saymıştır. Tirmizi, Adıyy İbn-u Hatem'den, onun Rasulullah ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] i şu ayeti okurken işittiğini rivâyet etti:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَيْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ **Onlar rahiplerini ve hahamlarını, Allah'ın dışında rabler edindiler.** [Tevbe 31]

Şöyle dedi: O'na dedim ki: [*إنهم لم يعبدوهم!*] “Onlar (yahudiler ve hristiyanlar) onlara (rahiplerine ve hahamlarına) ibâdet etmediler ki?” Bunun üzerine Rasulullah ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] şöyle dedi: « *بلى إنهم حرّموا عليهم* » **Bilakis onlar (rahipler ve hahamlar) onlara (yahudilere ve hristiyanlara) helâli haram ve haramı da helâl kıldıklarında onlara tâbi oldular. İşte onların onlara ibâdeti böyleydi.**

Huzeyfe İbn-ul Yemân ve ‘Abdullah İbn-u ‘ÿyâs ve ayrıca bunların dışındakiler tefsirlerinde şöyle dediler: “*Helâl kıldıklarında ve haram kıldıklarında onlara tâbi oldular.*”

Bu bağlamda, demokratik nizam, Allah'ın Şeriatini kayda almaksızın mutlak özgürlükleri esas almaktadır. Buna göre inanç özgürlüğü kişiye, dilediği dini almasına ve dilediği vakitte terketmesine cevaz vermektedir. Kişisel özgürlük ise, Şeriatin ve hatta Yaratıcı'nın gerekli kıldıklarını kayda almaksızın dilediğini yapmasına cevaz vermektedir.

Müslümanlar demokrasiyi bu anlamda kabul etmedikleri için yöneticiler Müslümanları saptırmayı amaçladılar ve onu kabul etmeleri için aldattılar. Demokrasinin ayrıntı yönleri üzerinde yoğunlaştılar ki bu, kişinin kendi yöneticisini seçebilmesi ve görüşünü açıklayabilmesidir. Oysa esâsî yönleri hakkında suskun kaldılar ki bu da Demokrasinin, helâli ve haramı, hayrı ve şerri, iyiyi ve kötüyü belirleme hakkını beşere vermesidir. Sonra Demokrasi anayasaların oluşturulması ve kanunların yapılması hakkını beşere vermektedir. Oysa bütün bunların tamamı beşere değil, bilakis beşerin Rabbine aittir. Üstelik bu demokratik nizam, herhangi bir davranışta bulunduğu zaman, İslâmî Akîde ve İslâmî hükümler ile kayıtlı olmaksızın özgürce hareket etmesini sağlayan, özgürlük denilen küfür mefhumu yönünden insanlara bakmaktadır.

Muhakkak ki demokratik nizam, İslâmî Akîde'den kaynaklanmayan Batılı bir nizamdır. Anayasa metninin veya kanunların demokrasiye dayanması mutlak olarak câiz değildir. Bunun yanında anayasanın tümüyle demokrasiden alınması da kesinlikle câiz değildir. Yine devlet cihazlarında, Batı'nın demokratik mefhumlarından olan bakanlıkların bulunması da câiz değildir. Ayrıca yönetim şekli, kraliyet ve cumhuriyet de olamaz. Çünkü bu yönetim şekilleri de İslâmî Akîde'den kaynaklanmamaktadır. Nitekim bunlar İslam ile ve İslam'ın yönetim mefhumları ile çelişen Batılı yönetim şekilleridir.

Demokrasi için ne söylüyorsak, milliyetçilik mefhumu ve vatancılık mefhumu için de aynı şeyi söylüyoruz. Bu mefhumların her ikisi de İslâmî Akîde üzerine kurulu değildir. Çünkü bu mefhumları şiddetle reddeden şer'î nasslar gelmiştir. Çünkü İslam, belirli bir toprak parçası üzerinde yaşayanları veya belirli bir ırktan gelenleri değil, aksine tüm Müslümanları İslâmî Akîde esasî üzerinde birleştirmiştir. Falan Yemen'de filan Hicaz'da yaşıyor diye Müslümanların arasını ayırmaz. Falan Arap'tır filan Türk'tür de demez. Bilakis Allah Subhânehu'nun dediği gibi der:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ **Müminler ancak kardeşlerdir.** [Hucûrat 10]

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ **Allah katında en üstününüz en takvâhî olanınızdır.** [Hucûrat 13]

Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem], in dediği gibi der:

«ألا لا فضل لعربي على أعجمي ولا لعجمي على عربي ولا لأحمر على أسود ولا لأسود على أحمر إلا بالتقوى» **Dikkat edin! Arab'ın Acem'e (Arap olmayana) ve Acem'in de Arab'a, kırmızının siyaha ve siyahın da kırmızıya takvâdan başka hiçbir üstünlüğü yoktur.**

Dolayısıyla Yemen Cumhuriyeti Anayasası'nda açıkça gözlemlendiği gibi, bu iki mefhumun veya bunlardan birinin benimsenmesiyle anayasalarında bu mefhumların yer alması yani anayasanın esasî veya kaynağı haline getirerek anayasa metninin bunlara dayanması Müslümanlara haramdır.

Anayasaya gelince; o ancak İslâmî Akîde'den kaynaklandığı, bütün maddeleri de Allah Subhânehu'nun Kitâbî ve Rasulü [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem], in Sünneti ile bunların irşad ettiği Sahabe'nin İcmâ ve Kıyas'tan alındığı zaman İslâmî bir Anayasa olur.

Bu Yemen Anayasası'na bakan kimse açık ve seçik bir şekilde anlar ki, bu anayasa İslâmî bir devlet için olması tasavvur edilerek hazırlanmamıştır. Nitekim İslâmî devlet; tüm Müslümanları kuşatan onları tek bir yapı içerisinde eriten ve toplumu, tek bir başkanın yani Müslümanların Halifesinin yönetimi altında birleştiren **Hilâfet Devleti'**dir. Muhakkak ki bu anayasayı hazırlayan kimse, onu bölgeci ve vatancı Yemen Devleti'nin anayasası olarak hazırlamıştır, yoksa İslâmî Devlet'in değil!.. Bunun içindir ki bu anayasada, onun Yemen Cumhuriyeti'nin anayasası olduğunu ve devlet başkanının, bakanların ve Millet Meclisi üyelerinin Yemen asıllı olması gerektiğini belirten metinler yer almıştır.

Bu anayasayı hazırlayan kimse, anayasanın her bir bölümünde ve maddelerinin birçoğunda Yemenli sıfatını bârizleştirmeye hırs göstermiştir. Devletin niteliklerini, İslâmî devlet için İslâmî nitelikler ile değil, bilakis Yemen devleti için Yemenli niteliği ile donatmıştır. Dolayısıyla bu anayasanın İslâmî bir devlet için değil, aksine vatancı ve bölgeci bir devlet için hazırlanmış bir anayasa olduğu açığa çıkmıştır. Çünkü İslâmî Devlet'in anayasası, milliyetçilik sıfatına veya bölgecilik sıfatına işaret eden tüm emârelerden tamamen arınmıştır. Nitekim onun maddelerinin metinleri şer'î hükümlerdir ve Müslümanların tamamı için geneldir. Yoksa onlardan bir gruba, bir topluluğa veya bir halka özel değildir.

Muhakkak ki bu anayasayı hazırlayan kimse, İslâmî Akîde esasını kaynak olarak alması gerektiğini tasavvur etmemiştir. Bundan dolayı maddeleri Akîdeden kaynaklanmamış ve Allah'ın Kitâbî'ndan ve Rasulü [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem], in Sünneti'nden alınmamıştır.

2. maddede geçen “Devletin dîni İslam'dır” ifadesine gelince; bu ifadenin aynısı diğer Arap devletlerinin anayasalarında da mevcuttur. Bu ifâde, ezân, İslâmî bayramlar ve ibâdet serbestliği gibi, görünen İslâmî şiarlardan fazlasını ifâde etmemektedir. Hatta bu devletlerden bazıları bu şiarlardan çoğunu bile gözetmemektedir. Bununla birlikte anayasalarında “Devletin dini İslam'dır” ifadesi bulunmaktadır. İşte bu ifâde, hayatın işlerinde fiilî tatbiki olmayan şekli bir ifade olarak konulmuştur. Böylece bu devlet, Yemen Anayasası'nda yönetim nizamı, iktisad nizamı ve parlamentolu yasama şekli bahsedildiği gibi, uygulama bakımından Laikliği [Dini Hayattan Koparmayı] benimsemiştir.

“Tüm yasamaların kaynağı İslâmî Şeriattir” ifadesine yer verilen 3. maddeye gelince; bu anayasasının maddelerinde kesinlikle uygulanmamış, mevcudiyetinde var olduğu gözlemlenmemiştir.

Kaldı ki anayasaya bu maddenin koyulmasının gâyesi, Yemen Anayasası’nın hem bütünsel hem de detaylı olarak İslam ile çatışan ve çelişen Batılı demokratik anayasalardan alındığını gizlemek içindir. Bu maddenin konulması İslam Nizamı yerine herhangi bir nizama râzı olmayan Yemen halkını aldatmak içindir. Elbette bu anayasasının gerçeği, Batı demokrasisi mefhumundan kaynaklanmış olmasıdır. Batılı demokratik nizama göre egemenliğin kaynağı halktır ve halkın yasama, kanun yapma, yürütme, yönetme ve uygulama hakkı vardır. Bundan dolayı Cumhurbaşkanı halk tarafından belirli bir süreliğine seçilmektedir. Cumhurbaşkanı halkın görüşünü yansıtmakla sınırlıdır. Cumhurbaşkanlığının görevi, halkın vekillerinin (milletvekillerinin) çıkarttığı yasaları benimsemekten ve onaylamaktan ibarettir. Bunun aksine O, şer’î hükümlerle sınırlı değildir. Yemen Anayasası’nda kanun çıkarma hakkı yalnızca halkı temsil eden milletvekillerine ait iken, bütün bunların aksine İslam’ın yönetim şekli Hilâfet yada diğer adıyla İmâmet Nizamı’dır. İslam’da Halîfe veya Mü’minlerin Emiri, Ümmetin bey’atıyla veya Ehl-il Hâl ve’l Akd tarafından Allah’ın Kitâbı ve Rasulü ^[SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’in Sünneti ile yönetmek üzere seçilir. Halîfe belirli bir süreliğine seçilmez. Bilakis şer’î hükümleri tatbik ettiği, görevini sürdürmeye muktedir olduğu sürece Halîfe olarak kalır. İslam’da yönetim nizamı ancak Hilâfet ya da İmâmet Nizamı’dır. Hilâfet nizamında Müslümanlar tek bir Ümmettir. Devletleri de Halîfeleri de tektir. Halîfe, Ümmetin kendisine rıza ve serbestlik ile bey’at vermesiyle seçilmiş olur. Bu husustaki hadisler çoktur. Rasulullah ^[SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurdu:

«... ومن مات وليس في عنقه بيعة مات ميتة جاهلية» **Her kim boynunda bey’at olmadan ölürse câhiliyye ölümüyle ölmüş olur.**

Ve şöyle buyurdu:

«... ستكون خلفاء فتكثر، قالوا: فما تأمرنا؟ قال: فوا ببيعة الأول فالأول» **Halîfeler olacaktır ve çoğalacaktır.** Dediler ki: “Bize ne emredersin?” Dedi ki: **İlk bey’at verilene vefâh olun.**

Ve şöyle buyurdu:

«إذا بويع لخليفتين فاقتلوا الآخر منهما» **İki Halîfeye bey’at edildiğinde ikincisini öldürün.**

Ve şöyle buyurdu:

«... من بايع إماماً فأعطاه صفقة يده وثمرة قلبه فليطعه إن استطاع، فإن جاء آخر بنازعه فاضربوا عنق الآخر» **Her kim bir imâma (Halîfeye) bey’at ederse avucunu içini ve kalbini meyvesini gücü yettiğince ona versin. Onunla çekişen bir başkası ortaya çıkarsa diğerinin (ikincisinin) boynunu vurun!**

Yine İslam’da yönetim nizamının Hilâfet Nizamı olması, Halîfe’nin bey’atla göreve getirilmesi ve Müslümanların tek bir Halîfesinin bulunması ve tüm ilgili konular, Râşid Halîfeler zamanında, Sahâbîlerin İcmasıyla da sabit olmuştur.

Bu nizamda Halîfe, Ümmetin görüşleri ile değil, Allah’ın Kitâbı ve Rasulü ^[SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’in Sünneti ile kayıtlıdır. Zira şer’an Ümmetin yasama, kanun yapma hakkı yoktur.

Teşrî’, yasama yalnızca Allah ^[Subhânehu ve Te’alâ]’ya aittir. Bununla birlikte sulta (otorite) şer’an Ümmete aittir. Dolayısıyla Ümmetin yöneticisini seçme, Allah’ın Kitâbı ve Rasulü ^[SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’in Sünneti üzere yöneticisini bey’at yoluyla seçme hakkı vardır. Buna binaen; Cumhuriyet nizamının hiçbir şekilde İslam’da yeri yoktur. Çünkü İslam Akîdesi’nden kaynaklanmamıştır. Bilakis onun kaynağı küfür nizamı olan Batı Demokrasisidir. Bu nedenle İslam Devleti’nde yönetim şeklinin Cumhuriyet olması kesinlikle câiz değildir. Zaten bu anayasayı hazırlayan kişi, Müslüman Yemen halkını aldatacağını zannederek 3. maddeyi yerleştirmeye özen göstermiştir. Yemen halkı, bu anayasasının demokratik Batılı anayasalardan getirildiğini ve İslâmî bir anayasa olduğunu anlamasın diye bu maddeyi koydu ki, bir şekilde İslam’a yakın görünsün. Hilâfet Nizamındaki yönetim cihazları ile Cumhuriyet nizamındaki yönetim cihazları arasındaki derin fark, ileriki bölümlerde açıkladığımızda, bir kez daha açığa çıkacaktır.

Şimdi mâlf ve iktisâdî, finans ve ekonomi boyutuna gelirse şöyle deriz:

Hiç şüphesiz bu Yemen Anayasası, İslam'daki İktisad Nizamını tamamen çiğnemiştir. 7. maddenin işaret ettiği gibi bu anayasa kapitalist iktisad nizamını ve kapitalist ilkeleri esas almıştır. 7. maddede şöyle denilmektedir: *“Devletin gâyesi, dış ticâret özgürlüğünün tîmini ve kâr marjının yükseltilmesidir.”* Kapitalist iktisad bunu, Serbest Ticâret yada Pazar ekonomisi olarak isimlendirmektedir. Pazar ekonomisine göre, Şeriatın haram kıldığı ve yasakladığı içki ticareti, fâizli işletmeler ve işlemler ve diğer benzer herşey mübahtır, serbesttir. Bu ekonomide esas olan, hiçbir şer’î hükmü umursamadan, yalnızca çıkar ve kazanç elde etmenin mübah olmasıdır. 8. maddede şöyle geçmektedir: *“Bütün çeşitleri ile doğal servetler, yer-altı ve yer-üstü kaynakları, bölgesel sularındaki güç kaynakları, mera arazileri ve salt iktisâdi alanlar devlete aittir.”* Oysa bu, Müslümanların “kamu mülkiyeti” ile “devlet mülkiyeti” arasını ayıran şer’î hükme tamamen terstir.

Şeriat; madenler ve petrol gibi doğal servetleri ve diğer kaynakları kamu mülkiyeti hâline getirerek Müslümanların “ortak malı” yapmıştır. Çünkü şer’an bunlar devlet mülkiyeti değildir. 18. madde de şöyle denilmektedir: *“Doğal servetler ve kaynakların işletilmesine ve kamu hizmetlerine ilişkin imtiyaz anlaşmaları ancak kanunla yapılır. Garanti edilen icraatlar ve ilkeler gereğince verilen imtiyazlara göre gerçekleştirilen önem arzeden özel durumlar için kanun çıkarılabilir.”*

Bu madde, ülkenin genel kıymetlerini ve doğal servetlerini yabancı şirketlere teslim etmeyi kabul etmektedir. Oysa bütün bunlar İslam’da haramdır ve doğal servetlerin Ümmetin maslahatı için çıkarılması ve işletilmesi işi devlete aittir. Bu bakımdan devlet, yabancı uzman elemanlar kiralayarak onları kendi gözetiminde fennî işlerde çalıştırır. Yoksa doğal kaynakların çıkarılması ve işletilmesi için onlara imtiyaz vermez! 20. maddeye gelince; orada şöyle geçmektedir: *“Kadı’nın hükmü ile olması dışında, yasaklanmış genel mülklerin müsâderesi ile özel mülklerin müsâderesi serbest değildir.”* Bu ifade özel mülklerin sahiplenilmesine kadı’nın, hâkimin hükmü ile imkân vermektedir. Oysa bu, kesinlikle insanların mallarının alınmasına yönelik haksız bir müdâhale. İslam ise özel mülklere mükemmel şekilde ihtiram göstermiştir. Özel mülkü sahiplenen ister devlet isterse güçlü kişiler olsun, haramdır ve zulümdür. Özel mülkiyetin sahibinden alınması ancak güzellik ve gönül rızası ile câizdir.

Muhakkak ki bu anayasa, ekonomik özgürlüğü kişisel özgürlüğe bağlamıştır. 48/a maddesinde şöyle geçmektedir: *“Devlet, vatandaşlarının kişisel özgürlüklerini güvence altına alır...”* Kişisel özgürlük, inanç özgürlüğü ve mülk edinme özgürlüğü gibi fikirler şüphesiz ki Batılı demokratik nizamın parçaları ve kapitalizmin küfür mefhumlarıdır. İslam’a göre özgürlük; ibâdet ve kulluğun karşıtıdır. Batılı Kapitalist Nizamın üzerine kurulu olduğu demokratik hürriyetler ile İslam’ın hiçbir alâkası yoktur! Batılı demokratik mefhumdaki hâliyle İslam’da hiçbir özgürlük yoktur. Çünkü Müslümanlar şer’î hükümlerle kayıtlıdır. Her kim içki müptelası olursa veya zîna ederse veya avretini açarsa elbette cezalandırılır. Ne var ki bunların tamamı, Batılılar nezdinde kişisel özgürlüklerin güvencesi altındadır.

Müslüman mülk edinirken, şer’î mülk edinme sebepleri ile kayıtlıdır. Yine malını sarfederken de şer’î hükümlerle kayıtlıdır. Batılılar nezdinde mülk edinme özgürlüğü olduğundan bizdeki mülk edinme sebeplerini ve malı harcamaya ilişkin şer’î hükümleri gözetmezler. Müslümana düşen İslâmî Akîdeye sımsıkı sarılmasıdır. Nitekim onun kendi Akîdesini terk etmesi veya onu diğer herhangi bir Akîdeyle değiştirmesi helâl olmaz. Müslümanlardan her kim Akîdesini terk ederse önce tevbe ettirilir, aksi takdirde öldürülür. Oysa Batılılar nezdindeki inanç özgürlüğü, denetleme veya sorgu-sual olmaksızın kişinin dilediği zaman dinini veya inancını değiştirmesine izin vermektedir. Bu iznin verilmiş olması, -şer’î hükümlere değer vermeksizin ve fiilerde şer’î hükümlerle kayıtlı olmayı gerektirmeksizin- bu anayasanın demokratik özgürlüklerden alındığı şeklindeki kanaatimizi daha da pekiştirmektedir. Bunu ifade eden 5. maddede şöyle denilmektedir: *“Cumhuriyette siyâsal sistem, çoğulculuk politikası ve siyâsî partiler üzerine kuruludur. Hedefi ise otoritenin sağlıklı bir şekilde yayılması, siyâsî partiler ve teşkilâtların oluşturulmasına ilişkin özel icraatlar ile kanun hükümlerinin düzenlenmesi ve siyâsî canlılığın sağlanmasıdır...”*

Çağdaş demokratik nizamlardaki siyâsî ve partisel çoğulculuğun inanç ve ifade özgürlüğünden kaynaklandığı mâlumdur. Böylece insanlar arasında inançların ve düşüncelerin çoğalmasıyla partiler de çoğalmaktadır. Nitekim bu, “özgür” dedikleri İslam âleminde görülmektedir. “Tüm yasamaların kaynağı İslâmî Şeriat” ifadesine yer verilen 3. maddesi işleme konulmak istenseydi, siyâsî partilerin ve teşkilâtların İslâmî Akîde ile kayıtlı olması gerekirdi. Bu durumda, mâdem devletin bizim çağrıda bulunduğumuz gibi İslâmî bir devlet isteniyorsa, İslam hükümlerine sarılmayan ve onunla kayıtlı olmayan bütün siyâsî partilerin ve teşkilâtların yasaklanması gerekirdi. Bugün içerisinde yaşadığımız devletlerin vâkiasında yer alan, sözkonusu maddenin siyâsî çoğulculuğa ilişkin ifadesine gelince; eğer bundan kastedilen laik, milliyetçi, vatancı, komünist, kapitalist ve İslam’ın Akîdesiyle ve hükümleriyle çelişen partilerin oluşturulması ise, bu takdirde anladığımız ve tespit ettiğimiz hususu kuvvetlendirmektedir. Çünkü 42. maddede şöyle geçmektedir: *“Devlet, kanunlar çerçevesinde sözlü, yazılı ve şekli biçimde görüşlerin ifade edilmesini ve düşünce özgürlüğünü güvence altına alır.”* Bu madde oldukça açık bir şekilde nasıl olursa olsun düşünce özgürlüğünü ve nasıl olursa olsun ifade özgürlüğünü güvence altına almaktadır. İşte bu, demokratik nizamdaki inanç ve düşünce özgürlüğünü tercümesidir. Maddede zikredilen “kanunlar çerçevesinde” ifadesine gelince;

Birincisi: Muhakkak ki bu kayıt, maddelerin birçoğunda -açıklama yada sınırlandırma olmaksızın- tekrar tekrar zikredilmektedir. Bilinmelidir ki bu kayıt, her şeyin İslam hükümlere uygun olmasını gerektiren, izin verilebilen görüş ve fikirleri belirleyen “*şer’î hükümler çerçevesinde*” anlamına kesinlikle gelmemektedir. Üstelik bu ifade, belirleyici bir açıklama olmaksızın geçmiştir. Dolayısıyla İslam’ın hükümlerine uygun olan fikirlerin ve görüşlerin yasaklanmasına, İslam’a muhâlif olan fikirlerin ve görüşlerin serbest bırakılmasına, Müslümanların beldelerinde fiilen câri olduğu gibi İslam’ın gerektirdiği Hilâfet’e dâvetin yasaklanmasına ama İslam’ı inkâr eden laikliğe, kapitalizme ve komünizme davete izin verilmesine ve sonra birincisinin yasaklanmasında da ikincisine izin verilmesinde de “kanunlar çerçevesinde” gerekçesine kasten yapılmışına yol açmaktadır. İşte bunun içindir ki, bu madde belirgin bir açıklama olmaksızın geçmiştir. Böylece Batılı özgürlüklerden dilediklerine izin vermekte, “kanunlar çerçevesinde” bünyesindeki hükümlerden dilediklerini yasaklamaktadırlar.

İkincisi: Muhakkak ki bu kanunun, Batılı demokratik mefhumlarıyla inanç özgürlüğü ve ifade özgürlüğü ile çelişeceği tasavvur edilemez. Çünkü Arap olsun olmasın Müslümanların tüm beldeleri üzerinde kurulu devletlerin tamamı, Batılı Kâfir devletleri memnun etmek için büyük çabalar harcamakta, onların rotalarında hareket etmekte, onların nizamlarını almakta ve Müslümanların beldelerinde onların mefhumlarını uygulamaktadırlar. Oysa bu devletlerden herhangi biri Batılı kapitalist sistemi ve mefhumlarını reddettiklerini ilan etmeye hiç cüret etmemektedirler.

Buna binâen, bu anayasanın maddelerinde çokça geçen bu tür kanunî kayıtların hiçbir kıymeti yoktur! Çünkü kanunun bizzat kendisi, beşere yasama hakkı veren ve Batılı kapitalist anlamıyla özgürlüklerin önünü açan Batılı sistemler ve demokratik mefhumlar üzerine kurulu bu anayasa ile çelişmektedir. Bu anlayışımızı ve tespitimizi güçlendiren husus ise 58. maddede şöyle geçmektedir: “...Devlet, bu hakkı güvence altına alır. Kezâ vatandaşlarını bu haklarını sonuna kadar kullanmasına yönelik tüm zarurî vesileleri benimser. Yine tüm siyâsî, sendikal, kültürel, bilimsel ve toplumsal kurum ve kuruluşlar için özgürlüklerin sağlanmasını da güvence altına alır.” İşte bu ifade, yalnızca muhtelif kurum ve kuruluşlar için özgürlükler sağlanmasını ikrâr etmekle yetinmemekte, bilakis tüm özgürlükleri bir kez daha hiçbir sınırlandırma öngörmeksizin serbest bırakmaktadır. Bu metnin ibâresi, bu anayasayı hazırlayan şahsın kültürel ve fikrî bakışının ve anlayışının, Batılı Hadarat ve Batılı demokratik nizam ile ne kadar uyumlu olduğunu doğrulayan bir ifadedir. Bu ifadenin, mutlak ve sınırsız özgürlük türlerini kastetmediği söylenemez. Böyle denilemez. Nitekim bu mutlaklığın delili, 160. maddenin ikinci kısmında zikredilen kısmın şu ifadesidir: “...Halkın maslahatları ve özgürlükleri tam anlamıyla gözetilir...” Yazıklar olsun ki, bu anayasanın İslâmî bir anayasa olduğunu veya bunun İslam’a aykırı olmadığını savunanlar lehine önceki açıklamasından zayıf ta olsa hiçbir şüphe bile bırakmamakta, dahası Müslümanlardan veya Müslüman olmayanlardan herhangi birinin bu anayasanın İslâmî bir anayasa olduğunu veya İslam’a aykırı olmadığını bile iddia edemeyeceği derecede sınırların ötesine de çıkmaktadır. İşte 6. maddede şöyle geçmektedir: “Devlet; Birleşmiş Milletler Sözleşmesi’ne, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’ne, Arap Devletleri Birliği Sözleşmesi’ne ve genel şekilde tanınmış tüm devletlerarası kanunların ilkelerine uygun olarak hareket eder.” Şimdi burada, bu ifadenin küfür hükümleriyle amel etmek olduğunu belirten bundan daha açık bir ifade var mıdır? Bu nizamları, ilkeleri, kanunları ve sözleşmeleri benimseyenler, İslam’ın düşmanları olan Avrupalılar ve Amerikalılar değil midir? Arap Devletleri Birliği hakkında geçen ifadeye gelince; bu birlik önceki hâminden hiç çıkmamıştır. Nitekim azgın ihtiraslarıyla Müslümanların beldelerine sömürgeciliklerini yerleştirdikten sonra bu Arap Devletleri Birliği’ni oluşturan ve sözleşmesini hazırlayan İngiliz kâfirlerdir. Maksadı da Arapların topraklarının parçalanmışlığı kalıcı kılmak ve aralarındaki sorunları kendi kontrolünde tek bir yapı içerisinde çözmelerini sağlamak idi. Muhakkak ki İslam, yirmiden fazla devletten oluşan bu birlik bir yana Müslümanlar için birden fazla devletin bulunmasını dahi yasaklamaktadır. Nitekim bugün Müslümanlar başında elliden fazla devlet var olması onları parçalayıp zayıflatmıştır. Öyleyse İslam, bu anayasayı hazırlayanın zihninin ve akliyetinin neresindedir? Öyleyse nerede Müslümanları sömürgeci kâfirlerin ağlarına düşmekten sakındıracak o siyâsi uyanıklık? Nerede?!

Şimdi de bu anayasanın, İslam’ın hükümleri ile emretmediği, aksine İslam ile, İslam’ı doğrulukla uygulayan Râşid Halifelerin ve onlardan sonra gelen Halifelerin sîretiyle ve tüm İslam târihi ile açıkça çatıştığı konusundaki açıklamalarımızı tamamlamak için birinci ve ikinci bölümün tamamlayıcısı olan üçüncü bölüme geliyoruz. Nitekim bu bölümde geçen maddeler, bu anayasayı hazırlayan şahsın Batılı bir metot ve akliyete sahip olduğunu, buna karşın kendisinde yönetime dâir İslâmî metoda sarılmaktan, şer’î mefhumlardan ve nizamlardan eser bulunmadığını daha açık olarak tamamlar niteliktedir.

Bu bağlamda 62. maddede şöyle geçmektedir: “Temsilciler Meclisi (Parlamento), devletin yasama otoritesidir. Kanunları ikrâr eden, devletin genel siyâsetini, ekonomik ve toplumsal gelişmeye yönelik genel hatları belirleyen, genel bütçeyi hazırlayan ve nihâî değerlendirmeyi yapan ve kezâ bu anayasada belirtilmiş bakımlardan yürütme cihazlarının çalışmalarını denetleyen de odur.” İşte Temsilciler Meclisi hakkında geçen bu madde, ona yönetimdeki en büyük payı vermektedir. Nitekim tüm yasama otoritesini yani kanunlar çıkarma yetkisini bu parlamentoya vermektedir. Fakat İslam’da yasama hakkı şüphesiz mutlak olarak Allah ^[Subhânehu ve Te’alâ]’ya aittir. Tek bir tane bile olsa, her kim insanlar için kanun çıkarır, yasama hakkını alırsa kendisini -hâşâ- Allah’a benzetmiş, ona ortak olmuş demektir! Fâilinin ise küfre kadar yolu vardır. Yine bu madde, yasama otoritesine izâfeten genel siyâsete ilişkin yürütme otoritesini ikrâr

yoluyla Temsilciler Meclisi'ne vermektedir. İşte tüm otoriteler, şer'î hükümlerin Halife ile muavinlerine yönetim hususunda verdiği tüm vekâletlere ve yetkilere tamamen açıkça aykırıdır. Ne yasamada ne de kanunların çıkarılmasında ne Ümmete ne de vekillerine yetki verilmiştir. Bilakis Meclise (Halâfet Devleti'ndeki Ümmet Meclisi'ne) sadece İslam'ın tatbikinden saptığı zaman müsâmaha olmaksızın yöneticiyi hakkıyla muhâsebe yetkisi vermiştir. Benzer şekilde Ümmet Meclisi'ne, bir devlet başkanı (Halife) seçilmesi gereken durumlarda devlet başkanlığı adaylarını sınırlandırma yetkisi verilmiştir.

Muhakkak ki İslam'da siyâde, hâkimiyet şer'iate aittir. Ümmete veya halka ait değildir. Beşerin kaynaklı her yasama tâğütun hükmüdür ve Müslümanlar onu inkâr etmekle emrolunmuşlardır. Nitekim Allah ^[Subhânehu ve Te'âlâ] şöyle buyurmuştur:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ
وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا **Sana ve Senden önce indirilenlere îmân ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Tâğütun önünde muhâkemeleşmek istiyorlar. Oysa onu inkâr etmekle emrolunmuşlardı! Şeytan da onları derin bir sapıklıkla büsbütün saptırmak istiyor.** ^[en-Nisa 60]

İslâmî Devlette Ümmet Meclisi'nin kesinlikle yasama yetkisi yoktur. Bilakis ister Halife ister Ümmet olsun, hepsi birden ister büyük isterse küçük olsun bütün işlerde şer'î hükümlere bağlıdırlar. Halifenin Allah'ın Kitâbı, Rasülü ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'in Sünneti ve bunların irşad ettikleri Sahabe'nin İcma'i ve illeti şer'î illet olan Kıyas'ın dışında herhangi bir hükmü veya kanunu benimsemesi caiz değildir. Böylece 62. maddenin mutlak olarak İslam ile alâkası olmadığı, egemenliği kayıtsız-şartsız halka veren ve beşerin Rabbine boyun eğdirmek yerine, yine beşerin karar kıldığı yasalara ve kanunlara devleti boyun eğdiren Batılı Demokratik Nizam'dan alındığı ortaya çıkmıştır. Bu maddede ifade edilen yasama otoritesinin parlamentoya verilmesiyle, bu anayasanın İslâmî bir anayasa olmadığına ve devletin de İslâmî bir devlet olmadığına dair tek başına yeterlidir.

Cumhurbaşkanlığı ile alâkalı 107. maddede şöyle denilmektedir: “Cumhurbaşkanlığına aday olmak için her Yemenli'nin aşağıda belirtilmiş şartları taşıması gerekir.

- Yaşının 40'tan küçük olmaması
- Yemenli ana-babadan olması
- Çağdaş ve siyâsî haklara âşina olması
- Doğru ahlâka ve İslâmî şiarlarını koruyan bir gidişâta sahip olması, geçmişte şerefini, itibarını ve güvenilirliğini zedeleyen bir hükmün bulunmaması.
- Yabancı bir kadınla evli olmaması ve başkanlık müddeti boyunca da yabancı biriyle evlenmemesi”

İşte bu madde, bu anayasayı hazırlayan kişinin İslâmî bir devlet değil, vatancı ve bölgeci bir devlet tasavvur ederek bunu ortaya koyduğuna dâir söylediklerimizin çoğunu pekiştirmektedir. Çünkü İslâmî devlet, devlet başkanlığı için Müslüman olması, Erkek olması, Hür olması, Bâliğ olması, Âkil olması, Âdil olması, yönetime Kâdir olması dışında hiçbir şart koşmaz. Bu şartlar in'ikad şartlarıdır ve Müslümanların Halifesi seçilecek kişide mutlaka bulunması gerekir. Bu şartlardan herhangi birisinin bulunmaması câiz değildir.

Yine Halifenin belirli bir kavimden veya belirli bir vatandan olmasının istenmesi de caiz değildir. Bundan dolayı maddedeki cumhurbaşkanının Yemenli olması şartı, şer'î hükme ve İslâmî Devletin anayasasına muhaliftir. Bunun yanında ömrünün 40 yaşından az olmaması, yabancı ile evli olmaması veya başkanlık müddeti boyunca da bir yabancı ile evlenmemesi gibi diğer şartlar da İslam'daki in'ikad şartlarına muhaliftir. Meselâ, “yabancı” kelimesi Yemenli olmayan Müslüman bir kadını da kapsar. Yine bu da, bu anayasayı hazırlayanın iddia edildiği gibi İslâmî bir anayasa değil, Yemen'e ait bir anayasa hazırladığına dâir daha önce söylediklerini kuvvetlendirmektedir. İşte bütün bu şartlar ve kayıtlar şer'î değildir ve hiçbir kıymeti yoktur. İster hâkim olsun isterse tebânın fertlerinden bir fert olsun, bu şartlar hiçbir Müslümanı bağlamaz.

110. maddede şöyle denilmektedir: “Cumhurbaşkanı; halk irâdesinin tezahürü, anayasa ve kanunun saygınlığı, vatanın birliğinin muhâfazası ve Yemen'in kalkınma hedeflerinin ve servetlerinin korunması için çalışır...”

Bu maddeyi tedebbür eden bir kimse bunu İslam'dan, Doğu ile Batı arasındaki uzaklıktan daha fazla uzak bulur. “Vatanın Birliğinin Muhâfazası” ifadesinin Müslümanların toprakları üzerindeki yöneticilerce tutulması, Müslümanları “Tek Devlet” ifadesinden uzaklaştırmaktan ve Yemen'i Müslümanların diğer beldelerinden koparmaktan başka bir şey için değildir. İşte bu yöneticilerin pratik uygulaması olan bu “Vatanın birliğinin muhâfazası” ifadesi, Müslümanların tüm beldelerini birbirlerinden koparılmış tutmak için ortaya atılmış tutmak için ortaya atılmıştır ki bu katıyken haramdır. “Anayasa ve kanunun

saygınlığı” ifadesine gelince; biz bu anayasa ve kanunların Şeriate muhâlif olduklarını, hatta onunla çatıştıklarını tam bir açıkla beyan etmiş bulunuyoruz. Öyleyse bir Müslümandan ona saygı duyması nasıl istenebilir? En ufak bir şüphe olmaksızın bu haramdır. Cumhurbaşkanının saygınlığını korumak için çalıştığı kanunlara gelince; buradaki ifade belirsiz bir şekilde geçmiştir. Öncelikle hem başkanın hem de insanların bilmesi için hangi kanunların bu kapsama girdiği sınırlanmamış, sonra bunlara sanki kat’î şer’î hükümlerden alınmışlar gibi saygı duyulması talep edilmiştir. Sonra da cumhurbaşkanı mevcut yasalar yetmezmiş gibi henüz mevcut olmayan ve ne olduğu belirsiz yasaların da önceden saygınlığını korumakla görevlendirilmiştir!

Muhakkak ki bu maddenin içerisinde İslam olduğuna veya İslam’dan etkilendiğine dâir belirtilerden tek belirti bile yoktur. Küfür devletlerden başka bir devlet böyle bir maddeye izâhat yada sınırlandırma olmadan, yoruma ve hevâya açık olarak anayasasına koymaz. Bu anayasayı hazırlayan şahıs Müslüman ve hazırladığı anayasa da Müslümanlar için olduğuna göre, bu maddeyi “*Devlet başkanı, ülke içinde İslam hükümlerinin tatbiki ve ülke dışında da İslam’ın dâvet ve Cihâd ile taşınması için, Müslümanların miğferini korumak için ve tebânın işlerinin şer’î hükümleri ile gözetilmesi için çalışır*” şeklinde koyması gerekirdi. Oysa bu maddedeki ibâreler bütünüyle Müslümanların mefhumlarına, akliyetlerine, İslam hükümlerine veya onu hayata îade etmeye yönelik hırslarına aykırıdır ve Dini hayattan ayıran laiklik zihniyetinin kötü bir sonucudur. 110. maddenin “*Cumhurbaşkanı, halk irâdesinin tezahürü için çalışır*” Egemenliğin halka ait olması, halkın dilediği yasalarını ve kanunları yapmasına ve diledikleri yönetim şeklini seçmesine ve Cumhurbaşkanının da otoritede yada egemenlikte şer’î hükümleri değil, bunu uygulamasına yol açmaktadır.

Yürütme otoritesi ve cihazları [Cumhurbaşkanları, Bakanlar Kurulu ve yerel idâreler] ile alâkalı kalan maddelere gelince; onlar da -diğerleri gibi- bu anayasayı hazırlayan şahsın, devlet cihazlarının yapısı ve yetkileri hususunda da Batı anayasalarını esas aldığını göstermektedir. Buna karşın, Rasullullah [SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem] ve Râşid Halifeler zamanında bu yapılanmanın olduğuna delalet eden hiçbir şer’î nass gelmemiştir. Şöyle ki, İslam’daki devlet yapısı Batı Kapitalizm demokrasisindeki yönetim yapısından farklıdır. Yine yetkiler bakımından farklıdır. Nitekim o zamanki İslâmî devletin yapılanması, bugünkü Batılı kapitalist demokrasilerdeki yapılanmalara tamamen ters idi. Benzer şekilde bu yapılanmadaki zıtlığa ilâveten bunların yetkilendirilmeleri de tamamen ters idi.

Muhakkak ki İslâmî Devlet, **Hilâfet Devleti**; İslâmî devlette mevcut olduğuna ve olması gerektiğine dâir şer’î delillerin delâletiyle şu sekiz cihazdan oluşur:

1. Halife
2. Tefviz Muâvini
3. Tenfiz Muâvini
4. Cihâd Emiri
5. Vâliler
6. Kadılar
7. Devletin maslahatları (müdürleri)
8. Ümmet Meclisi

Yargı ile alâkalı 154-149 arasındaki maddelerde ise; yargı otoritesinin, genel vekâletin (savcılığın), Yüksek yargı meclisinin (yargıtayın), yüksek mahkemenin, karar mahkemelerinin yetkilerinin, yürütme heyeti üyeleri mahkemesinin ve bütün suç ve anlaşmazlıkların yargının mutlak bağımsızlığı güvencesinde bulunduğu beyân edilmiş ve kanunlar dışında yargı üzerinde hiçbir otoritenin bulunmadığı vurgulanmıştır. Önceki açıklamalarımızda buradaki kanunun Temsilciler Meclisi’nde çıkarılan yasalar olduğunu ve Allah’ın Kitâbı ve Rasulü [SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’in Sünnet ile bunların irşâd ettiklerinden kaynaklanan şer’î delillerden istinbat edilmiş şer’î hükümler olmadığını, dolayısıyla bu anayasa ve kanunların, İslâmî anayasa ve kanunlar olmadığını açıkça belirtmiştik.

Dördüncü bölümdeki 156. maddede şöyle denilmektedir: “*Vatanın bayrağı tertip edilmiş şu renklerden oluşur: Yukarıdan-aşağı sıralanmak üzere Kırmızı-Beyaz-Siyah.*”

Söz konusu vatanî bayrağın Yemen devletinin bayrağı olduğunu ve tüm Müslümanları hedefleyen, parçalarını biraraya getiren ve onları siyâsî bir varlık bünyesinde birleştiren İslâmî Devlet için olmadığı bundan daha açık söylenemezdi. Nitekim İslâmî Devletin râyesi (bayrağı), Rasullullah [SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’in râyesi idi. Onun râyesi de zemini siyah olan bir parça yünden ibâretti. Büyük livâ’ (sancak) ise zemini beyaz olan bir parça yünden ibâretti. Nebevî hadislerde geçtiği gibi, üzerinde;

[لا إله إلا الله محمد رسول الله] yazılı idi. Râye üzerinde beyaz harfler ile yazılı iken Ordu emîrinin taşıdığı livâ’ üzerinde siyah harflerle yazılı idi.

5. bölümdeki 160. maddede ise, Cumhurbaşkanı, yardımcısı, milletvekilleri, hükümet üyeleri ve Başbakan, Şura meclisi ve başkanı tarafından edilmesi gereken anayasal yemin metni belirtilmiştir. Bu anayasal yeminin metni şöyledir: *“Allah’ın Kitâbı ve Rasulü’nün Sünneti’ne bağlı kalacağıma, Cumhuriyet Nizamını ihlaslı bir şekilde koruyacağıma, anayasa ve kanunlara saygı duyacağıma, halkın maslahatlarını ve özgürlüklerini kâmilten gözeteyeceğime, vatanın birliğini, bağımsızlığını, selâmetini ve topraklarını koruyacağıma dâir Azîm olan Allah’a yemin ederim.”*

Muhakkak ki bu anayasal yeminin metni, coşkun denizdeki dalgaların birbirleriyle çarpıştığı gibi çarpışan ve çelişen bir biçimde ifade edilmiştir. Birbirlerine vuran bu çarpışmayı ve uzun bir yolculuk süren İslam’ın hükümleriyle olan çarpışmayı ve çelişkiyi beyan etmek gerekmektedir. Bu anayasayı reddetmemizi gerektiren hususlar hakkında, özet olmasına itina göstererek bazı noktaları belirtmekle yetineceğiz:

- a . Yeminde geçen *“Allah’ın Kitâbı ve Rasulü’nün Sünneti’ne bağlı kalacağıma”* sözü, *“Allah’ın Kitâbı ve Rasulü’nün Sünneti ile amel edeceğime”* sözünün dışındadır. Allah’ın Kitâbı ve Rasulü’nün Sünneti’ne bağlılık ile amel etmek arasındaki fark, oldukça büyük bir farktır. Birincisini fâsıklar ve korkaklar da söylemeye güç yetirir. Yani Kitâb ve Sünnete îmân edebilir ve inkârını kabul etmeyebilirler. Ama ikincisini sadece muttakîler söyleyebilir. Yani ancak onlar Allah’ın şeriatıyla ihlaslı bir şekilde amel ederler. Çünkü bu söz, Kur’an ve Sünnet’i tenfiz ve tatbik sahasına koymak demektir. Bu farkı burada zikretmek kaçınılmazdır. Kaldı ki bu anayasayı hazırlayan şahsın aradaki bu farktan gâfil olduğunu göremiyoruz.
- b . Bu yemin ile amel etmek istendiğinde, Kitab’ın, Sünnetin ve Şeriatın tümüyle bu metinden kaldırılması gerekir. Zira vurgulanan şey; *“Cumhuriyet Nizamını ihlaslı bir şekilde koruyacağıma”* ifadesidir. Kaldı ki Cumhuriyet nizamı mutlak olarak İslam ile hiçbir alâkası ve benzerliği olmayan demokratik Batı nizamıdır. Üstelik bu metin, tatbik edilmesi gerekenin İslam Nizamı değil, şüphesiz demokratik nizam olduğunu ifade etmektedir.
- c . Bu nizamın tatbik ve tenfizinin kastedildiğinin ziyâdesiyle beyan ve te’kid etmek açısından ifade şöyle gelmiştir: *“anayasa ve kanunlara saygı duyacağıma...”* Yani onu terk etmeyeceğime, onu ihmal etmeyeceğime, ona muhâlefet etmeyeceğime ve ona karşı çıkmayacağıma, demektir.
- d . Bundan sonraki kısımda ise *“halkın maslahatlarını ve özgürlüklerini kâmilten gözeteyeceğime”* denilmektedir. *“Özgürlüklerini”* sözüne gelince; bunun İslâmî mefhumlara ters düştüğüne ve bu özgürlüklerin Batılı mefhumlardan alındığına daha önce işaret etmiştik. Açıklamasını yinelemeye ihtiyaç yoktur. *“Halkın maslahatlarını”* ifadesi ise kendisinden hiçbir faide beklenilmeyen kapalı bir ibâredir. Bu maslahatların ne olduğu sınırlandırılmadığı ve şer’î hükümlere uygun olup olmadıkları açıklanmadığı sürece, ister Müslüman olsun isterse kâfir olsun her hâkim, yönetici halkın maslahatlarını gözeteyeceğine dâir yemin edebilir. Anayasasının İslâmî bir anayasa olduğunu iddia eden herhangi bir Müslüman hâkimin, bu ibâre yerine şuna benzer bi ibâre koymasına gerekirdi: *“Halkı, İslâmî Akîdesine binâen İslam Şeriatı gereğince koruyacağıma...”* Böylece ibâre açık olur ve herhangi bir kapalılık bulunmaz. Veya şöyle denilmesi de mümkündür: *“Halkın idâresini ve maslahatlarını şer’î hükümlere göre koruyacağıma...”*
- e . Yemindeki *“vatanın birliğini, bağımsızlığını, selâmetini ve topraklarını koruyacağıma”* ifadesine gelince; Muhakkak ki bu, Müslümanların beldelerini birbirlerinden parçalanmışlığı pekiştirmek içindir. Çünkü yeminde şöyle denilmemiştir: *“Onu sömürgeci kâfirin nüfuzundan kurtaracağıma...”* Bilakis bunun yerine *“bağımsızlığını”* denilmiştir ki Yemen’in kâfirlerin nüfuzundan bağımsız değil, tam aksine Müslümanların diğer beldelerinden ayrı ve kopuk olduğuna delâlet etsin! İşte bu ifadenin gösterdiği ve Müslümanların beldelerinde hissedilir şekilde şahit olunan husus, Müslümanların beldelerinin birbirlerinden koparılmış tutulması ve sömürgeci kâfirlerin nüfuzuna boynuk bükmesi dikkate alınarak Yemen’in de parçalanmış bırakılmasıdır.

İşte bunun içindir ki yemin metni, bütün Müslümanların tek bir devlet olmalarını ve tek bir Halîfe tarafından yönetilmelerini emreden şer’î hükümler ile çatışmakta, kezâ yemin metninde geçen lafızların tamamı da şer’î hükümlere muhâlif olmakta ve bu yemini hazırlayan şahsın zihninde İslâmî devletin başkanının edeceği bir yemin olmadığına ve anayasasının da Allah’ın Kitâbı ve Rasulü ^[SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’ın Sünneti ile bunların irşâd ettiklerinden hazırlanmadığına apaçık delâlet etmektedir.

Bu anayasanın üzerine bina edildiği esas ve bu anayasanın bazı maddeleri bağlamında arzettiğimiz şeylere binaen, kalp sahibi olarak veya kulak vererek şahit olan herkes için şüpheden uzak bir şekilde apaçıktır ki, bu anayasa kesinlikle İslâmî bir anayasa değildir ve bunu benimseyip tatbik sahasına koyan bu devlet de kesinlikle İslâmî bir devlet değildir!

Muhakkak ki Şimdi biz burada tüm Müslümanlar ve Yemen halkı için bütün Şaibelerden arınmış ve maddelerinden her bir maddesi Allah'ın Kitâbı ve Rasulü [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem]'in Sünneti ile bu ikisinin irşad ettiği Sahabe İcmaı ve Şer'i Kıyas'tan alınmış olan İslâmî Anayasa'yı takdim ediyoruz.

Allah [Subhânehu ve Te'al]'dan bu hlis İslâmî anayasayı bir an önce ümmetin tatbik sahasına konulmasını mümkün kılmasını, Müslümanları tek bir devlet, **Râşidî Hilâfet Devleti**'nde birleŐtirmesini, onlar için dil bir imm, yönetici tek bir Halife'nin bulunmasını, onunla birlikte ve onun sayesinde İslam'ın Ryesini, [لاإله إلا الله محمد رسول الله] ryesini yükseltmesini tüm samimiyetimiz ile niyâz ediyoruz.

إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا

Muhakkak ki Allah emrine gliptir. Allah herşey için bir ölçü koymuŐtur. [et-Talak 3]

حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir

İslami (Râşidî) Hilâfet Devleti'nin Cihazları

